

Vergaderjaar 1988-1989

21 447

Regels ten behoeve van de openluchtrecreatie (Wet op de openluchtrecreatie)

A

OORSPRONKELIJKE TEKST VAN HET VOORSTEL VAN WET EN VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING ZOALS DEZE AAN DE RAAD VAN STATE ZIJN VOORGELEGD EN VOORZOVER NADIEN GEWIJZIGD

I. Voorstel van wet

1. In de aanhef is de considerans gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:
«Alzo Wij in overweging genomen hebben dat het wenselijk is regels te stellen ten behoeve van de openluchtrecreatie, alsmede, in het kader van het regeringsstreven naar vermindering en vereenvoudiging van overheidsregelingen, de wettelijke regels inzake het kamperen te herzien;»

De nieuwe tekst luidt:

Alzo wij in overweging genomen hebben dat het wenselijk is mede ter uitvoering van artikel 22, derde lid, van de Grondwet, regels te stellen ten behoeve van de openluchtrecreatie, alsmede in het kader van het regeringsstreven naar vermindering en vereenvoudiging van overheidsregelingen, de wettelijke regelen inzake het kamperen te hierzien;

2. In artikel 1, eerste lid, zijn de volgende wijzigingen aangebracht:

a. In onderdeel a is «Onze Minister van Landbouw en Visserij» vervangen door: Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij.

b. In onderdeel g is «artikel 59, tweede lid» vervangen door: artikel 58, derde lid.

c. In onderdeel i is «waarop zich een of meer volkstuinen bevinden» vervangen door: waarop zich twee of meer volkstuinen bevinden.

d. In onderdeel j is «structuurschema bedoeld in artikel 41;» vervangen door: structuurschema bedoeld in artikel 2a van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (Stb. 1985, 626), voor zover dat betrekking heeft op de openluchtrecreatie;

e. In onderdeel k is «artikel 42» vervangen door: artikel 41.

3. In artikel 2 is het derde lid komen te vervallen en is het vierde lid vernummers tot derde lid.

De tekst van artikel 2, derde lid, luidde:

«3. De raad kan desgevraagd of uit eigen beweging ook advies uitbrengen betreffende de openluchtrecreatie aan provincies, gemeenten, recreatieschappen en waterschappen.»

4. In artikel 3 is het achtste lid komen te vervallen.

De tekst van artikel 3, achtste lid, luidde:

«8. Bij het bereiken van de leeftijd van vijfenzeftig jaar wordt aan de leden en adviserende leden door Onze Minister ontslag verleend met ingang van de eerst volgende maand.»

5. In artikel 4, derde lid is «Artikel 3, derde tot en met achtste lid» vervangen door: Artikel 3, derde tot en met zevende lid.

6. In artikel 7 is het eerste lid gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:
«1. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regelen gesteld betreffende de inrichting en werkwijze van de raad en betreffende aan de leden en adviserende leden toe te kennen vergoedingen.»

De nieuwe tekst luidt:

1. De raad stelt, onder goedkeuring van Onze Minister, regels vast ten aanzien van zijn werkwijze, alsmede van die van de commissie vakantiespreiding en de overige commissies.

Voorts is aan artikel 7 een nieuw derde lid toegevoegd dat als volgt luidt:

3. De raad houdt de op zijn adviezen betrekking hebbende voorbereidende stukken ter beschikking van Onze Minister.

7. Toegevoegd is een nieuw artikel 8 dat als volgt luidt:

Artikel 8

Alvorens Onze Minister die het aangaat ter uitvoering van deze wet een voordracht tot vaststelling, wijziging of intrekking van een algemene maatregel van bestuur onderscheidenlijk een voorstel tot vaststelling, wijziging of intrekking van een algemene regeling doet, wordt de raad in de gelegenheid gesteld over het ontwerp daarvan zijn oordeel te geven.

De artikelen 9 tot en met 23 zijn vernummerd tot de artikelen 10 tot en met 24.

8. In artikel 9 (vernummerd tot artikel 10) is in het derde lid de zin «Alvorens Ons de voordracht wordt gedaan, wordt de raad in de gelegenheid gesteld daarover zijn mening te geven». vervallen.

9. In artikel 10 (vernummerd tot artikel 11) is in het tweede lid, onderdeel c «het percentage dat de houder van de vergunning berekent» vervangen door: de vergoeding onderscheidenlijk de berekeningswijze van de vergoeding die de houder van de vergunning berekent onderscheidenlijk hanteert.

10. In artikel 21 (vernummerd tot artikel 22) is in het derde lid, de zin «Alvorens Ons de voordracht wordt gedaan, wordt de raad in de gelegenheid gesteld daarover zijn mening te geven» vervallen.

11. Artikel 24 is vervallen.

De oorspronkelijke tekst luidde als volgt:

«Artikel 24

1. Van een besluit krachtens artikel 22, eerste lid, en van een besluit tot weigering van toepassing van artikel 22, tweede lid, kan de houder van een kampeerterrein binnen veertien dagen nadat het besluit is medegedeeld in beroep komen bij Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.

2. Van een besluit krachtens artikel 22, tweede lid, kan de inspecteur binnen drie dagen, nadat het besluit hem is medegedeeld, in beroep komen bij Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.

3. Van een besluit tot afwijzing van een door de inspecteur krachtens artikel 23 gedaan verzoek, kan deze binnen drie dagen nadat het hem is medegedeeld dan wel ingevolge artikel 23, derde lid, geacht wordt te zijn genomen, in beroep komen bij Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.

4. Op een krachtens het eerste lid ingesteld beroep beslist Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer binen veertien dagen na ontvangst van het beroepschrift. Alvorens te beslissen stelt hij de burgemeester, de houder van het kampeerterrein en de inspecteur in de gelegenheid te worden gehoord. Het besluit vermeldt de gronden, waarop de beslissing berust en wordt medegedeeld aan de burgemeester, aan de houder van het kampeerterrein en aan de inspecteur.

5. Op een krachtens het tweede of het derde lid ingesteld beroep beslist Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer binnen veertien dagen na ontvangst van het beroepschrift. Alvorens te beslissen stelt hij de burgemeester en de inspecteur in de gelegenheid te worden gehoord. Een beslissing strekkende tot wijziging van het besluit van de burgemeester wordt niet gegeven alvorens ook de houder van het kampeerterrein is gehoord.

6. Het besluit als bedoeld in het vijfde lid vermeldt de gronden, waarop de beslissing berust en wordt medegedeeld aan de burgemeester, aan de houder van het kampeerterrein, indien deze overeenkomstig het vijfde lid is gehoord, en aan de inspecteur.»

12. De titel van hoofdstuk VI is gewijzigd.

De oorspronkelijke titel luidde:
«Hoofdstuk VI. Bepalingen betreffende de rechtsbescherming.»

De nieuwe titel luidt:
Hoofdstuk VI. Bepalingen betreffende de kampeervereenkomsten, ligplaatsenovereenkomsten en tarieven.

13. In artikel 26, vijfde lid, is «de artikelen 26 tot en met 30» vervangen door: de artikelen 26 tot en met 30 en 33.

14. Artikel 31, tweede tot en met vierde lid zijn gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde als volgt:

«2. De houder van een kampeerterrein of een door hem aangewezen derde mag terzake van bemiddeling bij koop of verkoop van een kampeermiddel slechts aan hetzij de koper hetzij de verkoper een vergoeding in rekening brengen. Er mag geen hogere vergoeding in rekening gebracht worden dan een door Onze Minister van Economische Zaken in overeenstemming met Onze Minister, gehoord de raad, vast te stellen percentage van de koopsom, welk percentage verschillend kan zijn naar gelang de hoogte van de koopsom. Hierbij kunnen een minimum- en een maximumvergoeding worden vastgesteld.

3. Naast een vergoeding als bedoeld in het tweede lid mag geen vergoeding voor ter zake van de bemiddeling gemaakte kosten worden bedongen. Leidt de bemiddeling niet tot koop of verkoop van een kampeermiddel, dan kunnen de ter zake van de bemiddeling werkelijk gemaakte kosten in rekening worden gebracht, indien dat tevoren schriftelijk is overeengekomen.

4. Elk met het bepaalde in het eerste, onderscheidenlijk derde lid, strijdig beding is nietig. Een met het bepaalde in het tweede lid strijdig beding is slechts nietig, voor zover de bedongen vergoeding het met toepassing van het bepaalde in het tweede lid berekende bedrag te boven gaat.»

De nieuwe tekst luidt:

2. Elke overeenkomst ter zake van een bemiddeling bij koop of verkoop van een kampeermiddel tussen de houder van een kampeerterrein of een door hem aangewezen derde en de koper of verkoper van een kampeermiddel moet schriftelijk worden aangegaan en betreft in ieder geval:

a. de aard en de omvang van de bemiddeling,
b. het tijdvak waarover de bemiddeling zich uitstrekt en
c. de vergoeding welke in rekening wordt gebracht voor de bemiddeling danwel de wijze waarop deze vergoeding wordt berekend.

3. De houder van een kampeerterrein of een door hem aangewezen

derde mag ter zake van een bemiddeling bij koop of verkoop van een kampeermiddel slechts aan hetzij de koper hetzij de verkoper een vergoeding als bedoeld in het tweede lid in rekening brengen.

4. Leidt de bemiddeling niet tot koop of verkoop van een kampeermiddel dan kunnen de ter zake van de bemiddeling werkelijk gemaakte kosten in rekening worden gebracht, indien dat tevoren schriftelijk is overeengekomen.

Voorts is toegevoegd een nieuw vijfde lid dat luidt:

5. Elke overeenkomst of elk beding strijdig met het bepaalde in de voorafgaande leden is nietig.

15. Artikel 34, tweede tot en met vierde lid, is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«2. De houder van een jachthaven of een door hem aangewezen derde mag terzake van bemiddeling bij koop of verkoop van een pleziervaartuig aan de koper of verkoper geen hogere vergoeding in rekening brengen dan een door Onze Minister van Economische Zaken in overeenstemming met Onze Minister, gehoord de raad, vast te stellen percentage van de koopsom, welk percentage verschillend kan zijn naar gelang de hoogte van de koopsom. Hierbij kunnen een minimum- en een maximumvergoeding worden vastgesteld.

3. Naast een vergoeding als bedoeld in het tweede lid mag geen vergoeding voor ter zake van de bemiddeling gemaakte kosten worden bedongen. Leidt de bemiddeling tot koop of verkoop van een pleziervaartuig, dan kunnen de ter zake van de bemiddeling werkelijk gemaakte kosten in rekening worden gebracht, indien dat tevoren schriftelijk is overeengekomen.

4. Elk met het bepaalde in het eerste, onderscheidenlijk derde lid, strijdig beding is nietig. Een met het bepaalde in het tweede lid strijdig beding is slechts nietig, voor zover de bedongen vergoeding het met toepassing van het bepaalde in het tweede lid berekende bedrag te boven gaat.»

De nieuwe tekst luidt:

2. Elke overeenkomst ter zake van een bemiddeling bij koop of verkoop van een pleziervaartuig tussen de houder van een jachthaven of een

door hem aangewezen derde en de koper of verkoper van een pleziervaartuig moet schriftelijk worden aangegaan en betreft in ieder geval:

- a. de aard en de omvang van de bemiddeling,
- b. het tijdvak waarover de bemiddeling zich uitstrekt en
- c. de vergoeding welke in rekening wordt gebracht voor de bemiddeling danwel de wijze waarop deze vergoeding wordt berekend.

3. De houder van een jachthaven of een door hem aangewezen derde mag ter zake van een bemiddeling bij koop of verkoop van een pleziervaartuig slechts aan hetzij de koper hetzij de verkoper een vergoeding als bedoeld in het tweede lid in rekening brengen.

4. Leidt de bemiddeling tot koop of verkoop van een pleziervaartuig, dan kunnen de ter zake van de bemiddeling werkelijk gemaakte kosten in rekening worden gebracht, indien dat tevoren schriftelijk is overeengekomen.

Voorts is een nieuw vijfde lid toegevoegd dat luidt:

5. Elke overeenkomst of elk beding strijdig met het bepaalde in de voorafgaande leden is nietig.

16. Artikel 36, eerste lid, is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«1. In het belang van de veiligheid en de natuur- en landschapsbescherming kan volgens door Onze Minister gestelde regelen een ruiterbewijs worden uitgereikt aan aanvragers die kunnen aantonen met gunstig gevolg een door Onze Minister erkend ruitersexamen te hebben afgelegd, welk ruitersexamen door Onze Minister dienen te zijn erkend.»

De nieuwe tekst luidt:

1. In het belang van de veiligheid, de natuur en het landschap kan volgens door Onze Minister gestelde regelen een ruiterbewijs worden uitgereikt aan degenen die kunnen aantonen met gunstig gevolg een door Onze Minister erkend ruitersexamen te hebben afgelegd.

17. Artikel 41 is vervallen.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«Artikel 41

1. Er is een Structuurschema Openlucht recreatie.

2. Het structuurschema bevat voor een daarin vermelde tijd de doelstellingen en de hoofdlijnen van het ruimtelijke openlucht recreatiebeleid en heeft mede betrekking op de ruimtelijke aspecten van het toeristisch beleid.

3. De artikelen 2a en 2b van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (Stb. 1985, 626) zijn van toepassing.»

De artikelen 42 tot en met 72 zijn voorts vernummerd tot artikel 41 tot en met 71.

18. Artikel 55 (vernummerd tot artikel 54) is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«Artikel 55

1. Van hem die krachtens artikel 48 een verzoek bij de gemeenteraad indient wordt een recht geheven.

2. Bij algemene maatregel van bestuur worden regelen inzake het recht gesteld, die in ieder geval betrekking hebben op de hoogte daarvan.»

De nieuwe tekst luidt:

Artikel 54

De kosten van de schadebeoordelingscommissie worden verzoeker niet in rekening gebracht.

19. Artikel 59 (vernummerd tot artikel 58) is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«Artikel 59

1. Met het toezicht op de naleving van deze wet en de daarop berustende bepalingen zijn belast:

- a. de door Onze Minister aangewezen ambtenaren en
- b. de door burgemeester en wethouders aangewezen ambtenaren.

2. Met het toezicht op de naleving van het krachtens de artikelen 9 en 21 bepaalde zijn mede belast de door Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer daartoe aangewezen ambtenaren.

3. Een aanwijzing als bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, en in het tweede lid, wordt bekend gemaakt in de Nederlandse Staatscourant.»

De nieuwe tekst luidt:

Artikel 58

1. Onze Minister wijst de ambtenaren aan, belast met het toezicht op de naleving van deze wet en de daarop rustende bepalingen.

2. Met het toezicht op de naleving van deze wet en de daarop rustende bepalingen zijn tevens belast de daartoe door burgemeester en wethouders aangewezen ambtenaren. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen terzake van de uitoefening van dit toezicht regelen worden gesteld.

3. Met het toezicht op de naleving van het krachtens de artikelen 10 en 22 bepaalde zijn mede belast de door Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer daartoe aangewezen ambtenaren.

4. Een aanwijzing als bedoeld in het eerste lid en in het derde lid, wordt bekend gemaakt in de Nederlandse Staatscourant.

20. Artikel 61 (vernummerd tot artikel 60) is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«Artikel 61

1. De in de artikelen 59 en 60 bedoelde ambtenaren hebben toegang tot elke plaats, indien het betreden naar hun redelijk oordeel nodig is voor de vervulling van hun taak met betrekking tot deze wet, met dien verstande dat slechts de in artikel 60 bedoelde ambtenaren toegang tot woningen hebben. Zonodig verschaffen zij zich toegang met behulp van de sterke arm.

2. In woningen treden de in artikel 60 bedoelde ambtenaren tegen de wil van de bewoner niet binnen dan vergezeld van de commissaris van politie of de burgemeester der gemeente waarin de woning is gelegen, dan wel voorzien van een algemene of bijzondere schriftelijke last van de procureur-generaal bij het gerechtshof of van de officier van justitie bij de rechtbank of van een bijzondere schriftelijke last van de hulp-officier van justitie of van de commissaris van politie of in gemeenten waar geen commissaris is, van de burgemeester.

3. Van het binnentreden van woningen tegen de wil van de bewoner maken de in artikel 60 bedoelde ambtenaren binnen twee maal vierentwintig uur proces-

verbaal op, waarin van het tijdstip van het binnentreden en van het daarmee beoogde doel melding wordt gemaakt. Zij dragen zorg, dat het proces-verbaal aan de officier van justitie wordt toegezonden en dat een afschrift aan de bewoner wordt uitgereikt of te zijnen behoeve aan de woning wordt bezorgd. Bovenbedoelde ambtenaren zijn bevoegd zich van bepaalde door hen aan te wijzen personen te doen vergezellen. In dat geval wordt hiervan in het proces-verbaal melding gemaakt.»

De nieuwe tekst luidt:

Artikel 60

1. De in de artikelen 58 en 59 bedoelde ambtenaren hebben toegang tot alle plaatsen waarvan naar hun redelijk oordeel de betreding voor de vervulling van hun taak met betrekking tot deze wet nodig is. Zij zijn bevoegd zich te doen vergezellen van door hen aangewezen personen. Zodanig verschaffen zij zich toegang met behulp van de sterke arm.

2. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging van de officier van justitie, de hulp-officier van justitie of de burgemeester vereist.

3. Degene die zonder toestemming van de bewoner in een woning is binnengetreten, maakt op zijn ambtseed of belofte een schriftelijk verslag op omtrent het binnentreden. Het verslag wordt uiterlijk op de vierde dag na die waarop in de woning is binnengetreten, toegezonden aan de officier van justitie. Een afschrift van het verslag wordt binnen dezelfde termijn aan de bewoner uitgereikt of toegezonden.

21. Toegevoegd is een nieuw artikel 72 dat als volgt luidt:

Artikel 72

Indien het bij koninklijke boodschap van 12 februari 1986 ingediende voorstel van wet houdende nieuwe bepalingen met betrekking tot gemeenten (Gemeentewet) tot wet wordt verheven en in werking treedt, vervalt artikel 63 op hetzelfde tijdstip.

22. Toegevoegd is een nieuw artikel 73 dat als volgt luidt:

Artikel 73

Indien het bij koninklijke boodschap van 17 juli 1989 ingediende voorstel van wet houdende algemene regels van bestuursrecht (Algemene wet bestuursrecht) tot wet wordt verheven en in werking treedt, worden op hetzelfde tijdstip de artikelen 23, 24, 49, 53 en 57 als volgt gewijzigd:

a. In artikel 23, derde lid, komt de zinsnede «de gronden waarop de beslissing berust en wordt medege-deeld aan de houder van het kampeerterrein» te vervallen.

b. In artikel 24 komt het tweede lid te vervallen en worden het derde en vierde lid vernummerd tot tweede en derde lid.

c. De artikelen 49, tweede lid, 53, tweede lid en 57 vervallen.

23. Het tweede lid van artikel 73 (hernummerd tot artikel 74) is in een nieuw artikel 75 ondergebracht.

24. Waar nodig heeft in de tekst van de desbetreffende artikelen eveneens hernaummering van artikelen plaatsgevonden.

II. Memorie van toelichting

1. In de eerste alinea van paragraaf 1.1. is in de derde volzin voor «normen en waarden» toegevoegd: maatschappelijke.

2. In de tweede alinea van paragraaf 1.1. is de tweede volzin vervallen. Deze luidde:

«De deelname aan de recreatie in de openlucht is niet gelijk verdeeld over alle bevolkingsgroepen. Zo blijken gepensioneerde mensen met uitsluitend lager onderwijs en met lagere inkomens ondervertegenwoordigd te zijn (Sociaal Cultureel Planbureau, Sociaal Cultureel Rapport 1976, 's-Gravenhage 1976, blz. 147-149).»

3. In de vierde alinea van paragraaf 1.1. is de tekst van de vijfde volzin vervangen.

De oorspronkelijke tekst luidde: «Daarvoor zijn de volgende gegevens van belang. In de periode mei tot en met september 1985 werden bijna 260 miljoen dagtochten van langer dan twee uur vanuit de eigen woning of tijdelijke verblijfplaats ondernomen (CBS, onderzoek naar vakanties en uitgaan,

1986). Het aantal kampeermiddelen, zoals caravans en tenten, bedraagt bij 1,7 miljoen. Het aantal sportvissers wordt geschat op 1,2 miljoen. Er zijn ongeveer 200 000 grote zeil- en motorboten, 350 000 zeilplanken en ruim 700 000 kleinere vaartuigen, zoals kano's en roeiboten. Het aantal volkstuinten wordt geschat op 175 000. Specifiek voor openlucht recreatie-activiteiten is thans 67 000 hectare grond ingericht (CBS, Bodemstatistiek, 1985).»

De nieuwe tekst luidt:

In dat verband zijn de volgende gegevens van belang. Tussen september 1984 en september 1985 werden ruim 900 miljoen dagtochten met een recreatief doel door de Nederlandse bevolking ondernomen, met een tijdsduur langer dan twee uur, vanuit de eigen woning of tijdelijke verblijfplaats, exclusief bezoek aan familie en kennissen (CBS structuur-onderzoek dag- en verblijfrecreatie 1985). Het aantal kampeermiddelen, zoals caravans en tenten, bedraagt bijna 2,2 miljoen. Het aantal sportvissers wordt geschat op 1,2 miljoen. Er zijn ongeveer 230 000 grote zeil- en motorboten, 450 000 zeilplanken en ruim 1 000 000 kleinere vaartuigen, zoals kano's en roeiboten. Het aantal volkstuinten wordt geschat op 240 000 (ICW 1986). Specifiek voor openlucht recreatie-activiteiten is thans 71 000 hectare grond ingericht (CBS, Bodemstatistiek, 1986).

4. In de zesde alinea van paragraaf 1.1. is de derde volzin vervallen. Deze luidde:

«Voor de beleidsvorming in de openlucht recreatiesector is ook de Ruimtelijke Structuurschets voor Nederland omstreeks het jaar 2000 (Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 1966) van belang.»

5. De zevende en achtste alinea van paragraaf 1.1. zijn vervangen.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«Met de Vierde nota over de ruimtelijke ordening (Kamerstukken II, 1987-1988, 20 490, nrs. 1-2) is tevens de door Tweede Kamer en kabinet gewenste vereenvoudiging van het stelsel van nationaal-ruimtelijke plannen in gang gezet.

Het in het Structuurschema Openlucht recreatie neergelegde beleid blijft in grote lijnen van kracht.

Voor een eventuele herziening van het Structuurschema Landinrichting, het Structuurschema Openlucht recreatie en het Structuurschema Natuur- en Landschapsbehoud, de zogenoemde groene structuurschema's, wil het kabinet de discussie over de Vierde Nota en de in voorbereiding zijnde sectornota's op het terrein van landbouw en natuur afwachten, alvorens te beslissen over eventuele bijstellingen. In het kader van de besluitvorming over de Vierde nota zal het kabinet aangeven op welke wijze het totale aantal structuurschema's kan worden verminderd. Of een eventuele vermindering van het aantal structuurschema's ook consequenties heeft voor het Structuurschema Openlucht recreatie is thans nog niet te voorzien.

Naast het bovengenoemde, meer ruimtelijke, aspect van de openlucht recreatie, dat met name gestalte krijgt door de aandacht voor recreatievoorzieningen, heeft de rijks-overheid ook aandacht geschonken aan de belangen van de recreant.

In de Nota Recreantenbeleid (Kamerstukken II, 1985/1986, 19 447, nrs. 1-2) staan de belangen van de recreant centraal. Een van de aspecten is de rechtsbescherming van de recreant als langdurig gebruiker van verblijfsrecreatieve voorzieningen.»

De nieuwe tekst luidt:

Met de Vierde nota over de ruimtelijke ordening (Kamerstukken II, 1987-1988, 20 490, nrs. 1-2) is tevens de door Tweede Kamer en kabinet gewenste vereenvoudiging van het stelsel van nationaal-ruimtelijke plannen in gang gezet.

Het Structuurschema openlucht recreatie vormt sinds de vaststelling in december 1985 samen met het Structuurschema Landinrichting en het Structuurschema Natuur- en Landschapsbehoud het huidige uitgangspunt voor de inrichting en het beheer van het landelijk gebied voor die sectoren. Nieuwe ontwikkelingen, beschreven in de beleidsvoor-nemens van de Structuurnota Landbouw en het Natuurbeleidsplan 1989, geven aanleiding om tot een herziening van de inhoud van de drie bovengenoemde structuurschema's over te gaan. Het voornemen bestaat om een nieuw Structuurschema Landbouw, Natuur en Openlucht recreatie op te stellen. Op deze wijze

wordt uitvoering gegeven aan het besluit dat in de regeringsbeslissing over de Vierde Nota over de ruimtelijke ordening is genomen, om de bestaande drie «groene» structuurschema's te integreren, waarmee ook een bijdrage wordt geleverd aan de gewenste vereenvoudiging van het ruimtelijk planningsstelsel.

Het thans in het Structuurschema Openlucht recreatie neergelegde beleid zal worden geactualiseerd.

Naast het bovengenoemde, meer ruimtelijke, aspect van de openlucht recreatie, dat met name gestalte krijgt door de aandacht voor recreatievoorzieningen, heeft de rijks-overheid ook anderszins aandacht geschonken aan de recreatiebelangen. In de Nota Recreantenbeleid (Kamerstukken II, 1985/1986, 19 447, nrs. 1-2) staan de belangen van de recreant centraal. Een van de aspecten is de bescherming van de recreant als langdurig gebruiker van verblijfsrecreatieve voorzieningen.

6. In paragraaf 1.2. is de tekst van de tweede alinea vervangen. De oorspronkelijke tekst luidde:

«Aktiviteiten, die worden gekenmerkt door een individuele, vrije en ongebonden beoefeningsmogelijkheid. In de periode 1978-1984 is het aandeel van de ongeorganiseerde beoefening van sportieve vrijetijdsactiviteiten gestegen van 52% in 1978 tot 69% in 1984.

Voor de relatie tussen openlucht recreatie en toerisme is met name van belang dat de invalshoek verschilt van waaruit het beleid van beide sectoren wordt gevoerd. Bij het openlucht recreatiebeleid gaat het om een voorwaardenscheppend beleid ten behoeve van recreanten. Het toeristisch beleid richt zich met name op de toeristisch-recreatieve marktsector.

Onderwerpen, die een raakvlak hebben met zowel openlucht recreatie als toerisme zijn bijvoorbeeld accommodaties, zoals jachthavens, kampeerbedrijven en toeristische attractiepunten, voorts onderwijs en opleiding, informatievoorziening, zoals het VVV-wezen, promotie, toeristische voorlichting, bewegwijzering en) toeristisch onderzoek.

In het Structuurschema Openlucht recreatie wordt gesteld, dat bij de openlucht recreatie het toerisme is betrokken. Een recreant

die korte of langere tijd buiten zijn eigen woonomgeving wil verblijven (dagtoerisme, korte verblijven, vakanties) zal in het algemeen gebruik maken van goederen en diensten van het bedrijfsleven.

De reeds tot stand gebrachte openlucht recreatiemogelijkheden en -voorzieningen geven thans veelal een goede basis voor het regionaal toerisme. Een voorbeeld van zulk een samenhang is te vinden in de Zeeuwse wateren met de daarbij behorende toeristische infrastructuur. De ontwikkeling van een fietspadennet in het kader van het openlucht recreatiebeleid heeft er in belangrijke mate toe bijgedragen, dat in de provincie Drente zogenaamde fietsarrangementen kunnen worden aangeboden. De bestedingen in de toeristisch-recreatieve sector beliepen in 1985 ongeveer 30 miljard gulden, bijna 10% van de nationale particuliere consumptie.

Nog afgezien van de vele vrijwilligers bedroeg de werkgelegenheid in de sectoren openlucht recreatie en toerisme gezamenlijk circa 240 000 mensjaren, dat wil zeggen ongeveer 6% van de totale werkgelegenheid in Nederland.»

De nieuwe tekst luidt:

Aktiviteiten, die worden gekenmerkt door een individuele, vrije en ongebonden beoefeningsmogelijkheid. In de periode 1978-1987 is het aandeel van de ongeorganiseerde beoefening van sportieve vrijetijdsactiviteiten gestegen van 52% in 1978 tot 65% in 1987.

Voor de relatie tussen openlucht recreatie en toerisme is met name van belang dat de invalshoek verschilt van waaruit het beleid van beide sectoren wordt gevoerd. Het toeristisch beleid wordt vooral ontwikkeld vanuit een sociaal-economische optiek ter ondersteuning van de marktsector. Het beleid op het gebied van de openlucht recreatie is daarentegen primair gericht op het instandhouden en realiseren van recreatiemogelijkheden en recreatievoorzieningen ten algemene nutte, dat wil zeggen om te voorzien in een maatschappelijke behoefte aan mogelijkheden en voorzieningen om te recreëren, zoals het aanleggen van dagrecreatieterreinen en voorzieningen voor recreatief medegebruik.

Onderwerpen, die een raakvlak hebben met zowel openlucht re-

creatie als toerisme zijn bijvoorbeeld accommodaties, zoals jachthavens, kampeerbedrijven en toeristische attractiepunten; voorts onderwijs en opleiding, informatievoorziening, zoals het VVV-wezen, promotie, toeristische voorlichting, bewegwijzering en onderzoek.

Een rechtstreekse relatie is gelegen in de ruimtelijke aspecten van beide sectoren. Het Structuurschema Openlucht recreatie besteedt hier dan ook aandacht aan. In dit schema wordt gesteld, dat bij de openlucht recreatie het toerisme is betrokken. Een recreant die korte of langere tijd buiten zijn eigen woonomgeving wil verblijven (dagtoerisme, korte verblijven, vakanties) zal in het algemeen gebruik maken van goederen en diens ten van het bedrijfsleven.

De reeds tot stand gebrachte openlucht recreatiemogelijkheden en -voorzieningen geven vaak veelal een goede basis voor het regionaal toerisme. Een voorbeeld van zulk een samenhang is te vinden in de Zeeuwse wateren met de daarbij behorende recreatief-toeristische infrastructuur. Voorts heeft de ontwikkeling van een fietspadennet in het kader van het openlucht recreatiebeleid er in belangrijke mate toe bijgedragen, dat in de provincie Drenthe zogenaamde fietsarrangementen kunnen worden aangeboden. De bestedingen in de recreatief-toeristische sector beliepen in 1987 ruim 27 miljard gulden, bijna 11% van de nationale particuliere consumptie (Bron: NRIT, 1989). Nog afgezien van de vele vrijwilligers bedroeg de werkgelegenheid in de sectoren openlucht recreatie en toerisme gezamenlijk circa 159 000 arbeidsjaren.

7. Na de eerste volzin van paragraaf 1.3. is de volgende tekst toegevoegd:

Blijkens de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 22 wordt onder vrijetijdsbesteding verstaan de wijze waarop de mens zijn vrije tijd doorbrengt, dat wil zeggen niet besteedt aan zijn normale dagelijkse verplichtingen. In het kader van deze opdracht heeft de overheid taken ter bevordering van de recreatieve voorzieningen zoals voorzieningen voor sport en spel, openlucht recreatie en natuurbehoud (Kamerstukken II 1975-1976, 13 873 nr. 6, pag. 24 en 25). Het onderhavige voorstel kan dan ook als een uitwerking van de taak van de

overheid zoals geformuleerd in artikel 22, derde lid, van de Grondwet worden beschouwd. In de considerans is daarom een verwijzing opgenomen naar artikel 22, derde lid, van de Grondwet.

Openlucht recreatie valt, blijkens de memorie van antwoord bij artikel 22, derde lid, van de Grondwet, onder het begrip vrijetijdsbesteding. Onder de zorg voor maatschappelijke ontplooiing moet worden verstaan, zo blijkt uit de grondwetshistorie, de zorg voor het zo goed mogelijk laten functioneren van de relaties van mens tot mens in gezin, werk en samenleving. Met de zorg voor culturele ontplooiing wordt vooral bedoeld op de persoonlijke ontplooiing die gerealiseerd kan worden door het ontwikkelen en in stand houden van culturele waarden en door mogelijkheden te bevorderen dat kennis kan worden genomen van en geparticipeerd kan worden in cultuuruitingen (Kamerstukken II 1975-1976, 13 873, nr. 3, pag. 14). De afbakening tussen vrijetijdsbesteding en maatschappelijke ontplooiing ligt dan ook vooral hierin dat maatschappelijke ontplooiing er op is gericht dat de mens vaardigheden verwerft voor een zo optimaal mogelijk zelfstandig functioneren in de maatschappij. Onder vrijetijdsbesteding daarentegen wordt verstaan de keuzevrijheid die men heeft om zich buiten de werksfeer op vele terreinen te ontplooiën. Omtrent de afbakening tussen vrijetijdsbesteding en culturele ontplooiing zij opgemerkt dat in de grondwetshistorie (Kamerstukken II 1975-1976, 13 873, nr. 3, pag. 15) wordt gesteld dat de grens tussen beide begrippen vaag is en door ieder mens anders kan worden ervaren, maar dat beide begrippen niet geheel samenvallen.

8. In de een na laatste alinea van paragraaf 1.3. is achter het laatste «gedachtenstreepje het woord «rechtsbescherming» vervangen door:

– bescherming als langdurige gebruiker van verblijfsrecreatieve voorzieningen.

9. In de tweede alinea van paragraaf 1.4. zijn achter het tweede gedachtenstreepje van «Rijksmeerjarenprogramma Openlucht recreatie en Toerisme vervallen de woorden «dat op basis van provinciale voorstellen wordt opgesteld» en is

onder het vijfde gedachtenstreeppje vervallen: «het Twiske».

10. In de eerste volzin van de derde alinea van paragraaf 1.4. is na het woord «coördinatie» toegevoegd: op provinciaal niveau.

11. De vijfde alinea van paragraaf 1.4. is vervangen.

De oorspronkelijke tekst luidde:
«De gemeenten hebben op het gebied van openlucht recreatiebeleid onder meer het instrument van de algemene politieverordening tot hun beschikking en de bevoegdheden in het kader van de Kampeerwet, welke wet de feitelijke uitvoering van het kampeerbeleid in gemeentelijke handen legt. Voorts hanteren zij als instrument de financiering van de aanleg en het beheer van recreatiegebieden.»

De nieuwe tekst luidt:

De gemeenten hebben op het gebied van de openlucht recreatie onder meer het instrument van bevoegdheden in het kader van de Kampeerwet, welke wet de feitelijke uitvoering van het kampeerbeleid in gemeentelijke handen legt, en het instrument van de algemene politieverordening tot hun beschikking. Voorts hanteren zij als instrument de (mede-)financiering van de aanleg en het beheer van recreatiegebieden.

12. De laatste alinea van paragraaf 1.5. is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:
«Een betrokkenheid en inzet van het bedrijfsleven die groter is dan in het verleden kan een aantal voordelen hebben. Door samenwerking kunnen zowel voor de overheid als voor de marktsector de kosten van inrichting en beheer worden beperkt. Voorts kan het maatschappelijk rendement toenemen en kan de werkgelegenheid erdoor worden bevorderd.

Vormen van samenwerking tussen overheid en bedrijfsleven, zoals publiekprivate samenwerking, zijn denkbaar volgens bepaalde spelregels.»

De nieuwe tekst luidt:

Een betrokkenheid en inzet van het bedrijfsleven die groter is dan in het verleden kan een aantal voordelen hebben. Door samenwerking met de overheid kan het maatschappelijk rendement toenemen en kan de

werkgelegenheid erdoor worden bevorderd. Voorts kunnen zowel voor de overheid als voor de marktsector de kosten van inrichting en beheer worden beperkt.

Vormen van samenwerking tussen overheid en bedrijfsleven, zoals publiekprivate samenwerking, zijn denkbaar volgens bepaalde spelregels.

13. In de eerste volzin van de tweede alinea van paragraaf 1.6. is «tuinbouw op volkstuinen» vervangen door: het volkstuinieren.

14. De laatste volzin van de tweede alinea van paragraaf 1.6. is vervangen.

De oorspronkelijke tekst luidde:
«Bij de tuinbouw op volkstuinen dient de gezondheid van de consument bij het nuttigen van de geteelde gewassen te worden beschermd.»

De nieuwe tekst luidt:

Voor het volkstuinieren is een schone bodem van groot belang.

15. De tekst vanaf het slot van de tweede alinea van paragraaf 1.6. is vervangen.

De oorspronkelijke tekst luidde:
«Voorts dient de financiering van de openlucht recreatiesector wettelijk te worden geregeld, voor zover deze plaatsvindt via rijksbijdragen aan lagere overheden waarvan de bestemmingsrichting vooraf is aangegeven. Hetzelfde geldt voor de toeristische projecten, voor zover het de infrastructuur betreft. Voor deze zogenaamde specifieke uitkeringen dient op grond van artikel 144b van de Provinciewet (Stb. 1962, 17) en artikel 237b van de Gemeentewet (Stb. 1851, 85), een wettelijke grondslag te worden gecreëerd.

Tevens wordt voor de overige rijksbijdragen die op het terrein van de openlucht recreatie aan particulieren, instellingen en organisaties kunnen worden verstrekt, in een wettelijke grondslag voorzien. Deze specifieke uitkeringen zullen verstrekt worden op basis van het Rijksmeerjarenprogramma Openlucht recreatie en Toerisme, dat mede op grondslag van het Structuurschema Openlucht recreatie wordt vastgesteld. De bepalingen inzake het meerjarenprogramma en het structuurschema zijn in het wetsvoorstel opgenomen.

Het voorstel behelst voorts, overeenkomstig het kabinetsstandpunt inzake voor opheffing in aanmerking komende adviesorganen en adviestaken (Kamerstukken II 1983/1984, 17 966, nr. 2) de instelling van een raad die zal adviseren over het brede terrein van de openlucht recreatie.

Zoals uit het hierboven gestelde blijkt, bestaat slechts een beperkte behoefte tot regelgeving. In paragraaf 1.7 van deze memorie is voorts uiteengezet in hoeverre de belangen van de openlucht recreatie reeds in andere wetten voldoende aan bod komen. Om deze redenen kan dit wetsvoorstel niet anders dan beperkt van opzet zijn.»

De nieuwe tekst luidt:

Voorts dient de financiering van de openlucht recreatiesector wettelijk te worden geregeld, voor zover deze plaatsvindt via rijksbijdragen aan lagere overheden waarvan de bestemmingsrichting vooraf is aangegeven. Hetzelfde geldt voor de toeristische projecten, voor zover het de infrastructuur betreft. Voor deze zogenaamde specifieke uitkeringen dient op grond van artikel 144b van de Provinciewet (Stb. 1962, 17) en artikel 237b van de Gemeentewet (Stb. 1851, 85), een wettelijke grondslag te worden gecreëerd. Mede gelet hierop zij opgemerkt dat het wetsvoorstel slechts wordt mede-ondertekend door de Staatssecretaris van Economische Zaken. Anders dan dit het geval is ten aanzien van de Kampeerwet, is niet voorzien in mede-ondertekening door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Met name de wijze waarop de afstemming wordt voorgestaan tussen het kamperen en het beleidsveld van de ruimtelijke ordening heeft aanleiding gegeven tot deze keuze. Anders dan in de Kampeerwet wordt krachtens het onderhavige wetsvoorstel de afstemming tussen het kamperen en het bestemmingsplan overgelaten aan de bestuurlijke bevoegdheden van burgemeester en wethouders.

De specifieke uitkeringen zullen verstrekt worden op basis van het Rijksmeerjarenprogramma Openlucht recreatie en Toerisme, dat mede op grondslag van het Structuurschema Openlucht recreatie wordt vastgesteld. De bepalingen

inzake het meerjarenprogramma en het structuurschema zijn in het wetsvoorstel opgenomen. Tevens wordt voor de overige rijksbijdragen die op het terrein van de openlucht-recreatie aan particulieren, instellingen en organisaties kunnen worden verstrekt, in een wettelijke grondslag voorzien.

Het voorstel behelst voorts, overeenkomstig het kabinets-standpunt inzake voor opheffing in aanmerking komende adviesorganen en adviesstukken (Kamerstukken II 1983/1984, 17 966, nr. 2) de instelling van een raad die zal adviseren over het brede terrein van de openlucht-recreatie.

Een aantal onderwerpen die voor de openlucht-recreatie van belang zijn, vindt geen regeling in het onderhavige wetsvoorstel. Veelal is het immers niet mogelijk om de aspecten van de openlucht-recreatie, zoals die mede door andere wetgeving wordt bestreken, van die andere regelgeving af te splitsen gelet op de nauwe samenhang tussen de onderscheiden belangen. Illustratief zijn hiervoor bijvoorbeeld de Visserijwet 1963 en de Landinrichtingswet. Zoals hieronder ook zal worden uiteengezet, bevat de eerste een samenhangend stelsel van regels voor de visserij; de tweede staat mede ten dienste van de openlucht-recreatie. Hetzelfde geldt voor de bestemmingsplannen in het kader van de Wet op de Ruimtelijke Ordening. Uit een oogpunt van doelmatige wetgeving ligt het geenszins voor de hand in zodanige gevallen afzonderlijke sectorbelangen in voor die sector ontwikkelde regelgeving onder te brengen. Het leidt tot ingewikkelde regels en mogelijk ook tot het overlap in de regelingen.

Voor wat betreft de verhouding van het onderhavige wetsvoorstel tot verordeningen van provincies en gemeenten kan nog worden opgemerkt dat het wetsvoorstel beoogt slechts die onderwerpen te regelen waarover op enigerlei wijze landelijke regelgeving noodzakelijk wordt geacht. Voor het overige laat het wetsvoorstel de bevoegdheden van de andere overheden onverlet.

16. De eerste volzin van de derde alinea van paragraaf 1.7.1. is vervangen.

De oorspronkelijke tekst luidde:
«De afstemming tussen de Wet op de Ruimtelijke Ordening en de Wet op de openlucht-recreatie heeft in het wetsvoorstel vorm gekregen door het geven van een wettelijke grondslag aan het Structuurschema Openlucht-recreatie, dat wordt vastgesteld volgens de procedure van artikel 2a van de Wet op de Ruimtelijke Ordening voor de planologische kernbeslissing.»

De nieuwe tekst luidt:
De afstemming tussen de Wet op de Ruimtelijke Ordening en de Wet op de openlucht-recreatie krijgt allereerst zijn beslag middels het Structuurschema Openlucht-recreatie, dat wordt vastgesteld volgens de procedure van artikel 2a van de Wet op de Ruimtelijke Ordening voor de planologische kernbeslissing.

17. De één na laatste volzin van de tweede alinea van paragraaf 1.7.3. is vervangen.

De oorspronkelijke tekst luidde:
«Voorts bestaat een aparte verbodsbepaling voor een water dat deel uitmaakt van een beschermd natuurmonument (artikel 17).»

De nieuwe tekst luidt:
Voorts bestaat een aparte verbodsbepaling terzake van het zich bevinden in of op een water dat deel uitmaakt van een beschermd natuurmonument (artikel 17).

18. De tweede en derde volzin van de eerste alinea van paragraaf 1.7.4. zijn vervangen.

De oorspronkelijke tekst luidde:
«De verplichting om het kappen te melden en de herbepantingsplicht zijn hierbij van belang (artikelen 2 en 3). Op grond van de mede op de Boswet gebaseerde Beschikking bosbijdragen 1983 (Stcrt. 244) worden bijdragen verleend aan eigenaren van bossen terzake van het beheer daarvan.»

De nieuwe tekst luidt:
De verplichting om het kappen te melden en de herplantingsplicht zijn hierbij van belang (artikelen 2 en 3). Op grond van de mede op de Boswet gebaseerde Regeling bijdragen bos en landschapsbouw (Stcrt. 1988, 170) worden bijdragen verleend aan eigenaren van bossen terzake van het beheer daarvan.

19. In de tweede volzin van de tweede alinea van paragraaf 1.7.4. zijn voor «structuurschema» vervallen de woorden: «in dit wetsvoorstel neergelegde».

20. De tweede alinea van paragraaf 1.7.5. is vervangen.
De oorspronkelijke tekst luidde:
«Vele recreatieschappen zijn dan ook bij een gemeenschappelijke regeling opgericht. Voor de deelname van het rijk is een viertal gemeenschappelijke regelingen van belang. Op basis van de Wet deelneming Grevelingen (Stb. 1985, 409) neemt het Rijk deel aan een gemeenschappelijke regeling met twee provincies en tien gemeenten, waarbij een rechtspersoonlijkheid bezittend lichaam is opgericht (Stcrt. 1986, 42). De taak daarvan is de behartiging in onderlinge samenhang van de belangen van natuur, landschap en openlucht-recreatie in het gebied van de Grevelingen. Andere gemeenschappelijke regelingen waaraan het rijk zal deelnemen betreffen de recreatieschappen Midden-Delfland, Spaarnwoude en het Twiske.»

De nieuwe tekst luidt:
Vele recreatieschappen zijn dan ook bij een gemeenschappelijke regeling opgericht. Op basis van de Wet deelneming Grevelingen (Stb. 1985, 409) neemt het rijk deel aan een gemeenschappelijke regeling met twee provincies en tien gemeenten, waarbij een rechtspersoonlijkheid bezittend lichaam is opgericht (Stcrt. 1986, 42). De taak daarvan is de behartiging in onderlinge samenhang van de belangen van natuur, landschap en openlucht-recreatie in het gebied van de Grevelingen. Voorts neemt het rijk deel aan de gemeenschappelijke regeling voor het recreatieschap Midden-Delfland.

21. De een na laatste volzin van de vierde alinea van paragraaf 1.7.6 is vervangen. De oorspronkelijke tekst luidde: «Zo kan op grond van dit wetsvoorstel subsidie worden verleend voor de aanleg van een trimparcours, doch niet voor wedstrijden die onder auspiciën van een sportbond op dat trimparcours worden gehouden.»

De nieuwe tekst luidt:
Zo kan op grond van dit wetsvoorstel subsidie worden

verleend voor de aanleg van wandelpaden die tevens gebruikt kunnen worden om te trimmen, doch niet voor wedstrijden die onder auspiciën van een sportbond op die wandelpaden worden gehouden.

22. Toegevoegd zijn twee nieuwe paragrafen 1.7.9. en 1.7.10.

Deze luiden als volgt:

Paragraaf 1.7.9. De verhouding tot de Visserijwet 1963

De Visserijwet 1963 geeft de regels die gelden voor de uitoefening van de visserij. Deze regels hebben zowel betrekking op de sportvisserij als op de beroepsvisserij en gelden in belangrijke mate voor deze beide vormen van visserij. Zij strekken ertoe een doelmatige bevissing te bevorderen. Het betreft in beginsel alleen regels van visserij-technische aard. Als voorbeeld mogen dienen de minimummaten voor vissen. Gelet op deze nauwe samenhang in de regeling voor de sport- en de beroepsvisserij in binnenwateren ligt het niet in de rede met betrekking tot de sportvisserij, een vorm van openlucht recreatie, regels te stellen in het onderhavige wetsvoorstel. De Visserijwet biedt een samenhangend kader voor alle vormen van visserij. Uit een oogpunt van doelmatige regelgeving dienen de betreffende regels in één wettelijk kader te worden gesteld.

Het op de Visserijwet 1963 gebaseerd beleid gaat er in beginsel vanuit dat de sportvisserij slechts geschiedt met de hengel, de peur en het spieringtuig. De overige vistuigen kunnen worden aangemerkt als beroepsvistuigen.

De Visserijwet biedt echter geen kader voor de financiering van voorzieningen of ruimtelijke inrichtingsmaatregelen ten behoeve van de sportvisserij. In het kader van het openlucht recreatiebeleid kunnen hiervoor financiële middelen beschikbaar worden gesteld. In de toekomst zal Hoofdstuk IX van dit wetsvoorstel de rechtsbasis bieden voor deze regeling.

Niet alleen met bovengenoemde wetten, maar ook met enige andere wetten heeft het onderhavige wetsvoorstel raakvlakken. Zo wordt de relatie met de Hinderwet (Stb. 1952, 274) in paragraaf 4 behandeld bij de passages over het kamperen bij de boer. Voorts wordt de relatie

met de Wet bestrijding infectieziekten en opsporing ziekteoorzaken (Stb. 1928, 265) in de artikelsgewijze toelichting bij de bijzondere maatregelen ten aanzien van kampeerterrinen aangeduid. Tenslotte zijn de Wet bodembescherming (Stb. 1986, 374) en de Interimwet bodemsanering (Stb. 1982, 763) in het kader van het vestigen van volkstuincomplexen gezien (paragraaf 8). De relatie tussen de Scheepvaartverkeerswet en andere regelgeving op het gebied van de waterrecreatie wordt in paragraaf 5 van deze memorie beschreven.

Paragraaf 1.7.10. De Algemene wet bestuursrecht

Het voorstel voor een Algemene wet bestuursrecht (Kamerstukken II 1988/89, 21 221, nrs. 1-2) zal, wanneer dat tot wet wordt verheven en in werking treedt, gevolgen hebben voor het onderhavige voorstel. Zo zullen alsdan de motiveringsverplichting uit bijvoorbeeld artikel 53, tweede lid, en de geheimhoudingsverplichting uit artikel 57 komen te vervallen. In artikel 73 is hiervoor een voorziening opgenomen.

23. In de eerste volzin van de derde alinea van paragraaf 3 is voor «te adviseren» toegevoegd: de centrale overheid.

24. De zesde alinea van paragraaf 3 is vervangen.

De oorspronkelijke tekst luidde: «De taken van de Raad voor de openlucht recreatie betreffen dan ook alle met openlucht recreatie samenhangende onderwerpen, die vanuit de overheid gezien van betekenis zijn voor de recreanten.»

De nieuwe tekst luidt: De taken van de Raad voor de openlucht recreatie betreffen in dit kader alle met openlucht recreatie samenhangende onderwerpen, die vanuit de overheid gezien van betekenis zijn voor de recreanten. Voorts zullen voorstellen voor algemene maatregelen van bestuur en ministeriële regelingen ter uitvoering van deze wet vooraf ter advisering aan de raad worden voorgelegd.

25. De laatste drie volzinnen van de negende alinea van paragraaf 3 zijn vervangen.

De oorspronkelijke tekst luidde: «De lagere overheden zullen, anders dan is voorgesteld bij het voorontwerp, geen lidmaatschap van de raad gaan bekleden, maar een adviserend lidmaatschap. Geoordeeld is dat dit beter strookt met de bevoegdheid die de raad in artikel 2, derde lid, is gegeven om ook aan lagere overheden advies te kunnen uitbrengen. Op deze wijze kan zich niet de situatie voordoen dat de leden die zitting hebben namens de lagere overheden in voorkomende gevallen zichzelf zouden adviseren.»

De nieuwe tekst luidt: De lagere overheden zullen geen lidmaatschap van de raad gaan bekleden, maar een adviserend lidmaatschap, nu, anders dan is voorgesteld bij het voorontwerp, de raad geen bevoegdheden zijn toegekend om ook aan lagere overheden advies uit te brengen.

26. In de tweede alinea van paragraaf 4 is de eerste volzin gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde: «Daarnaast voorziet de Kampeewet in een zekere rechtsbescherming van de kampeerder.»

De nieuwe tekst luidt: Daarnaast voorziet de Kampeewet in een zekere bescherming van de kampeerder als gebruiker van verblijfsrecreatieve voorzieningen.

27. Na de negende alinea van paragraaf 4 is een nieuwe alinea toegevoegd waarvan de tekst luidt:

In de zomermaanden van 1989 is over de toepassing van artikel 10 van de Kampeewet door de directie Openlucht recreatie van het ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij een enquête gehouden onder alle 702 gemeenten van Nederland om inzicht te verkrijgen of en in welke mate voldaan is aan de in artikel 10 van de Kampeewet neergelegde verplichting tot het vaststellen van een kampeerverordening.

Van de 702 gemeenten hebben 632 het enqueteformulier geretourneerd. Hieruit blijkt, dat 94,1% van de betreffende gemeenten een kampeerverordening heeft vastgesteld; 2,4% heeft van gedeputeerde

staten de ontheffing als bedoeld in artikel 10 van de Kampeewet verkregen. Voorts heeft 0,5% inmiddels een ontwerp-verordening ter inzage gelegd. Slechts 3,0% van de betreffende gemeenten heeft klaarblijkelijk nog geen stappen ondernomen tot het vaststellen van een kampeerverordening. Voorts blijkt uit de geretourneerde formulieren dat bijna 82,4% van de gemeenten met een vastgestelde kampeerverordening de modelverordening van de Vereniging voor Nederlandse Gemeenten heeft gevolgd. Slechts 2,7% van deze gemeenten heeft een meer gedetailleerde verordening vastgesteld.

Geconcludeerd kan worden dat er in grote mate voldaan is aan de verplichting tot het vaststellen van een gemeentelijke kampeerverordening en dat door het gebruik van de hiervoor genoemde modelverordening sprake is van een grote mate van uniformering.

28. Na de tiende alinea van paragraaf 4 zijn twee nieuwe alinea's toegevoegd:

Afhankelijk van de situatie en omstandigheden ter plaatse hebben burgemeester en wethouders de keuze tussen het treffen van een vrijstellingsregeling voor bepaalde categorieën van kampeerreinen of het verlenen van een ontheffing in een incidenteel geval. Van de eerste mogelijkheid kan bijvoorbeeld gebruik gemaakt worden wanneer in een gemeente bepaalde kampeervormen veelvuldig voorkomen en hiertegen vanuit het beleid van de gemeente ten aanzien van het kamperen in beginsel geen bezwaren bestaan, indien daarbij algemene voorschriften gelden. Met name zou dit kunnen betreffen de situaties, welke thans zijn geregeld in artikel 22 van de Kampeewet.

Daarentegen ligt het voor de hand dat in een gemeente waar slechts incidenteel gekampeerd wordt, het instrument van de ontheffing wordt aangewend, om kamperen toe te staan, althans voor zover dit niet geschiedt op kampeerreinen, welke met een vergunning als bedoeld in artikel 9, worden geëxploiteerd.

29. In de negentiende alinea van paragraaf 4 is de voorlaatste volzin

gewijzigd en is een nieuwe alinea toegevoegd.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«Met name zal van artikel 57 gebruik moeten worden gemaakt om bijvoorbeeld op zomerhuisjes en volkstuinhuisjes, waarvoor niet op grond van andere wettelijke regelingen eisen inzake de hygiëne en de gezondheid zijn gesteld, dergelijke eisen in het kader van het onderhavige voorstel van toepassing te doen zijn. Gelet op bovenstaande zullen wij niet reeds op voorhand zomerhuisjes e.d. onder de werkingssfeer van de wet brengen, zoals de Kampeerraad voorstelt.»

De nieuwe tekst luidt:

Met name zal van artikel 56 gebruik moeten worden gemaakt om bijvoorbeeld op zomerhuisjes en volkstuinhuisjes, waarvoor niet op grond van de thans in voorbereiding zijnde herziene Woningwet (Kamerstukken II 1986/87, 20 066, nr. 2), bij of krachtens het Bouwbesluit of bij de gemeentelijke bouwverordening bouwtechnische c.q. andersoortige voorschriften eisen inzake de hygiëne en de gezondheid zijn gesteld, dergelijke eisen in het kader van het onderhavige voorstel van toepassing te doen zijn. Hierbij valt te denken aan de omstandigheid dat het Bouwbesluit voorschriften zal bevatten voor individuele zomerhuisjes en volkstuinhuisjes en geen rekening zal houden met het feit dat bepaalde individuele voorzieningen in die huisjes achterwege zouden kunnen blijven indien op het complex gemeenschappelijke voorzieningen aanwezig zijn, zoals bijvoorbeeld gemeenschappelijke toiletten. Voorts wordt erop gewezen dat de bouwverordening slechts voorschriften geeft omtrent het gebruik van een individueel zomerhuisje en volkstuinhuisje en niet ten aanzien van het gebruik van het complex waarvan die huisjes deel uitmaken; hierbij valt te denken aan inrichtingsvoorschriften voor het complex, zoals voorschriften met het oog op het kunnen inroepen van medische hulp en met betrekking tot de bereikbaarheid van de huisjes op het complex, alsmede de overige maatregelen voorgesteld in hoofdstuk III, V en VI, titel I van het wetsvoorstel. Gelet op bovenstaande zullen wij niet reeds op voorhand zomerhuisjes en dergelijke onder de

werkingssfeer van de wet brengen, zoals de Kampeerraad voorstelt.

30. De vierde alinea van paragraaf 5 is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«Op basis van de wet van 15 april 1891 (Stb. 91) houdende bepalingen tot voorkoming van aanvaring op de openbare wateren in het Rijk die voor de scheepvaart openstaan, is het Binnenvaartpolitiereglement (Stb. 1983, 682) vastgesteld. Dit reglement is het algemeen verkeersreglement voor alle openbare binnenwateren in ons land die voor de scheepvaart openstaan, ongeacht wie daarover het beheer heeft, met uitzondering van die binnenwateren waarvoor een internationaal statuut geldt. Het Binnenvaartpolitiereglement bevat, naast algemene regels met betrekking tot het deelnemen aan het scheepvaartverkeer, ook een regeling met betrekking tot door de beheerders van de binnenwateren te nemen verkeersmaatregelen van het scheepvaartverkeer, waaronder gebod- en verbodstekens in de vorm van borden en lichtbakens, en strekt ter bescherming van de veiligheid en vlotheid van het scheepvaartverkeer.»

De nieuwe tekst luidt:

De Scheepvaartverkeerswet (Stb. 1988, 352) biedt een algemeen wettelijk kader voor het vaststellen door de centrale overheid van regelingen inzake de verkeersordening, te weten verkeersreglementen voor onder meer de binnenwateren, en van de handhaving van de regelingen door het daartoe aangewezen gezag. Het op deze wet rustende Binnenvaartpolitiereglement (Stb. 1983, 682) is het algemeen verkeersreglement voor alle openbare binnenwateren in ons land die voor de scheepvaart openstaan, ongeacht wie daarover het beheer heeft, met uitzondering van die binnenwateren waarvoor een internationaal statuut geldt. Het Binnenvaartpolitiereglement bevat, naast algemene regels met betrekking tot het deelnemen aan het scheepvaartverkeer, ook een regeling met betrekking tot door de beheerders van de binnenwateren te nemen verkeersmaatregelen van het scheepvaartverkeer, waaronder gebod- en verbodstekens in de vorm

van borden en lichtbakens, en strekt ter bescherming van de veiligheid en vlotheid van het scheepvaartverkeer.

31. In de zevende alinea van paragraaf 5 zijn de eerste twee volzinnen vervallen. Deze luiden:

«In voorbereiding is een Scheepvaartverkeerswet die in de loop van 1988 in het Staatsblad zal worden geplaatst. Deze wet zal een algemeen wettelijk kader bieden voor het vaststellen door de centrale overheid van regelingen inzake de verkeersordening, te weten verkeersreglementen voor onder meer de binnenwateren, en van de handhaving van die regelingen door het daartoe aangewezen gezag.»

Voorts is in de derde volzin de zinsnede «De bestaande noch de voorgenomen nieuwe wettelijke grondslag voor» vervangen door: De huidige wettelijke regels ter zake van.

32. In de achtste alinea van paragraaf 5 is in de eerste volzin de zinsnede «, in het bijzonder het belang van de veiligheid en vlotheid van het scheepvaartverkeer» vervallen.

33. In de tiende alinea van paragraaf 5 is na de zin «Hij kan dat slechts doen in het belang van de natuur- en landschapsbescherming en de waterrecreatie» de volgende tekst toegevoegd: Voorop staat de bevoegdheid van de provincies om zelf regelen te stellen. Van de in artikel 21 genoemde bevoegdheid zal in het algemeen dan ook slechts gebruik worden gemaakt indien mocht blijken dat in een bepaalde situatie de in dit artikel genoemde belangen ernstig in de knel zouden raken en wanneer regelgeving van provincies terzake achterwege zou blijven.

34. Na de tiende alinea zijn twee nieuwe alinea's toegevoegd die als volgt luiden:

In de provinciale verordening dient naar de mening van het Landbouwschap aangegeven te worden welke maatregelen en voorzieningen getroffen moeten worden om oeverbeschadiging door waterrecreatie zoveel mogelijk te voorkomen. Het Landbouwschap stelt dan ook voor het belang van de landbouw terzake waarvan door provinciale staten regelen moeten worden getroffen

indien de minister dit nodig acht, aan artikel 21 toe te voegen.

Anders dan het Landbouwschap zien wij hiertoe echter geen aanleiding, omdat de regelen vastgesteld ter bescherming van natuur en landschap onder meer betrekking kunnen hebben op het voorkomen van oeverbeschadiging door het gebruik van wateren door de recreatievaart. Schade aan het belang van de landbouw wordt dan ook op deze wijze, indirect, al voorkomen. Een aparte regeling ten behoeve van de landbouw is dan ook niet noodzakelijk.

35. De dertiende en veertiende alinea van paragraaf 5 zijn gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde: «Voor de aspecten hygiëne en gezondheid zijn onder meer de sanitaire voorzieningen, de afvalwaterbehandeling en de afgiftemogelijkheden voor huisvuil, afgewerkte olie en bilgewater in jachthavens van belang. Het meest recente cijfermateriaal op dit gebied is in 1981 door het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) verzameld in 777 jachthavens. Ten aanzien van sanitaire voorzieningen in jachthavens heeft de Werkgroep Inrichting van Recreatie-objecten in de Openlucht (WIRO) een aantal aanbevelingen gedaan. De aanbevelingen gaan uit van 1 wc per 30 ligplaatsen en 1 douche per 68 ligplaatsen. Uit het CBS-onderzoek blijkt dat slechts 16% van de jachthavens voldoet aan deze aanbevelingen. 23% van de jachthavens beschikt over een specifieke mogelijkheid voor de afgifte van de inhoud van een chemisch toilet. In 93% van de door het CBS onderzochte jachthavens kan men huisvuil afgeven. Voor afgewerkte olie en voor bilgewater waren de cijfers 65% respectievelijk 54%. In de kleinere havens waren deze cijfers ongunstiger dan in de grotere havens.

Uit bovenstaande cijfers blijkt de noodzaak om regelen te stellen ten aanzien van de hygiëne en gezondheid in jachthavens.»

De nieuwe tekst luidt:

Voor de aspecten hygiëne en gezondheid zijn onder meer de sanitaire voorzieningen, de afvalwaterbehandeling en de afgiftemogelijkheden voor huisvuil, afgewerkte olie en bilgewater in jachthavens van belang. Cijfermateriaal op dit gebied is in 1981 door het Centraal Bureau

voor de Statistiek (CBS) verzameld in 777 jachthavens. Ten aanzien van sanitaire voorzieningen in jachthavens heeft de Werkgroep Inrichting van Recreatie-objecten in de Openlucht (WIRO) een aantal aanbevelingen gedaan. De aanbevelingen gaan uit van 1 wc per 30 ligplaatsen en 1 douche per 68 ligplaatsen. Uit het CBS-onderzoek bleek dat slechts 16% van de jachthavens voldeed aan deze aanbevelingen. 23% van de jachthavens beschikte over een specifieke mogelijkheid voor de afgifte van de inhoud van een chemisch toilet. In 93% van de door het CBS onderzochte jachthavens kon men huisvuil afgeven. Voor afgewerkte olie en voor bilgewater waren de cijfers 65% respectievelijk 54%. In de kleinere havens waren deze cijfers ongunstiger dan in de grotere havens.

C.B.S. onderzoek uit 1985 toont aan dat het aantal sanitaire- en milieuhygiënische voorzieningen ten opzichte van 1981 is gestegen. Een onderzoek van de Inspectie Milieuhygiëne in Zeeland toonde evenwel aan, dat een combinatie van een goed voorzieningennivo en een havenreglement op vele plaatsen wordt gemist. De onderzoekers constateerden ernstige tekortkomingen bij de wijze van omgaan met zowel vast als vloeibaar afval.

In opdracht van de ANWB is in een veertiental druk bezochte havens een onderzoek naar hygiëne in de toiletvoorzieningen, douches, en wasruimten. Een groot aantal van de onderzochte toiletten bleek bacteriologisch zodanig verontreinigd te zijn, dat de watersporter een infectie zou kunnen oplopen. Van de 14 onderzochte havens bleken er 11 over voldoende toiletruimte te beschikken.

Uit het bovenstaande blijkt de noodzaak om regelen te stellen ten aanzien van de hygiëne en gezondheid in jachthavens.

36. De titel van paragraaf 6 is gewijzigd.

Deze luidde: «Paragraaf 6. Rechtsbescherming»

Deze luidt thans: Paragraaf 6. Kampeervereenkomsten, ligplaatsenovereenkomsten en tarieven.

37. In de tweede alinea van paragraaf 6 zijn de zinnen «De vraag

naar kampeerplaatsen overtreft nog steeds het aanbod, zodat de verhuurder die om welke reden dan ook de kampeervereenkomst wenst te beëindigen dit zonder meer kan doen. Een andere huurder zal in het algemeen snel gevonden zijn. De huurder daarentegen zal slechts met moeite een nieuwe standplaats op een ander terrein kunnen bemachtigen.» vervangen door: In algemene zin is er thans voldoende aanbod van kampeerplaatsen, maar regionaal overtreft de vraag het aanbod nog.

38. De vierde alinea van paragraaf 6 is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«Voorts wordt ingevolge artikel 31 gedwongen koppelverkoop tegengegaan en biedt het voorstel ingevolge hetzelfde artikel een regeling op basis waarvan een maximum moet worden gesteld aan de vergoeding die door een camping-exploitant mag worden gevraagd voor bemiddeling bij aan- of verkoop van een kampeermiddel. Daarmee wordt evenals in de Kampeerwet beoogd het vragen van sleutelgeld tegen te gaan.»

De nieuwe tekst luidt:

Voorts wordt ingevolge artikel 31 gedwongen koppelverkoop tegengegaan.

Anders dan artikel 28, tweede lid, van de Kampeerwet en het voorontwerp voorziet het onderhavige wetsvoorstel niet in de mogelijkheid voor het treffen van een regeling op grond waarvan een maximum kan worden gesteld aan de vergoeding die door een camping-exploitant mag worden gevraagd voor bemiddeling bij aan- of verkoop van een kampeermiddel. De noodzaak tot het van overheidswege vaststellen van de hoogte van de bemiddelingsvergoeding is niet aanwezig, wanneer inzichtelijk wordt gemaakt wat onder bemiddeling moet worden verstaan. Op grond van artikel 31 moet een overeenkomst tot bemiddeling voor de aan- of verkoop van een kampeermiddel schriftelijk worden aangegaan en dienen tenminste de aard en omvang van de bemiddeling, het tijdvak waarover de bemiddeling zich uitstrekt en de vergoeding danwel de berekeningswijze van de vergoeding in de overeenkomst te worden opgenomen. Wat onder bemidde-

lingsactiviteiten moet worden verstaan, zal door de praktijk moeten worden ingevuld. Partijen bij een bemiddelingsovereenkomst kunnen hier zelf invulling aan geven en daar de hoogte van de vergoeding terzake van zodanige activiteiten op afstemmen. De consumenten- en brancheorganisaties zouden in gezamenlijk overleg tot modelvoorwaarden hiervoor kunnen komen.

Het is mogelijk, en in de praktijk zal dit zich vaak voordoen, dat in het overeengekomen tijdvak waarover de bemiddeling zich uitstrekt, het kampeermiddel niet wordt aangekocht of verkocht, maar op een later moment, wanneer het overeengekomen tijdvak is verstreken. De camping-exploitant mag dan een vergoeding in rekening brengen wanneer hij aannemelijk kan maken dat de koop respectievelijk verkoop van het kampeermiddel het resultaat is van zijn bemiddelingsactiviteiten die hij tijdens het in de bemiddelingsovereenkomst overeengekomen tijdvak heeft verricht.

39. In de zesde alinea van paragraaf 6 is de zin «Die bepalingen betreffen het tegengaan van gedwongen koppelverkoop, een regeling voor een maximumvergoeding die door de jachtghavenexploitant mag worden gevraagd voor bemiddeling bij aan- of verkoop van een jacht en het tegengaan van het vragen van sleutelgeld.» vervallen.

40. Voor de eerste volzin van de vijfde alinea van paragraaf 7 is de volgende volzin toegevoegd:

De Koninklijke Nederlandse Toeristenbond ANWB stemt in met een wettelijke regeling van het ruiterbewijs.

41. Aan de zesde alinea van paragraaf 6 zijn de volgende alinea's toegevoegd:

Op 1 juli 1987 is in het bos bij Groesbeek en in het Mastbos bij Breda, beide in beheer bij het Staatsbosbeheer, een experiment gestart waarbij het bezit van een ruiterbewijs voorwaarde is voor toegankelijkheid voor ruiters van het bos.

De resultaten van de experimenten zijn bemoedigend. Nagegaan is in hoeverre bij het beheer het ruiterbewijs is ervaren als een mogelijkheid voor controle op ruiters

en de naleving van gedragsregels. Ook is aandacht besteed aan de reactie van de ruiters op de verplichtstelling.

Het verplicht stellen van het ruiterbewijs is voor wat betreft de mogelijkheden die het biedt voor identificatie van de ruiter en de bij het ruiterbewijs behorende WA-verzekering, als positief ervaren. Na het verplichtstellen van het ruiterbewijs bleek dat 57% van de ruiters in die gebieden in het bezit was van een ruiterbewijs. Van alle ruiters daar (zowel ruiterbewijs- als niet-ruiterbewijshouders) was 66% van mening dat verplichtstelling in de bossen nodig was; 85% was van mening dat verplichtstelling op de openbare weg gewenst is.

Op grond van dit onderzoek bestaat de hiervoor uitgesproken verwachting dat door het ruiterbewijs het recreatief medegebruik van terreinen zal worden bevorderd.

42. In de derde alinea van paragraaf 8 is de zin «Vergroten van de kennis hieromtrent zal onder meer door middel van de regionale consulentenschappen voor akker- en tuinbouw aan volkstuinders in groepsverband plaatsvinden» vervangen door:

Sinds 1 januari 1988 biedt het ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij aan volkstuinders de gelegenheid hun kennis te vergroten en informatie over de hieronder genoemde zaken te verkrijgen bij het landelijk voorlichtingscentrum voor het volkstuinieren «De Kemphaan» te Almere.

43. De vierde alinea van paragraaf 8 is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«Steeds vaker blijkt dat grond waarop volkstuincomplexen gevestigd zijn, verontreinigd is en dat sanering nodig is. De behoefte doet zich gevoelen aan een preventief beleid. Om die reden is in hoofdstuk VIII voorgesteld het vestigen van een nieuw volkstuincomplex te binden aan een vergunning van burgemeester en wethouders, welke vergunning pas verleend zal worden na opstelling van een rapport betreffende de mate van verontreiniging van het terrein waarop men voornemens is een volkstuincomplex te vestigen. Indien zulk een rapport met recente gegevens reeds aanwezig is kan de

beslissing om de vergunning al dan niet te verlenen op basis van dit reeds beschikbare rapport worden genomen.»

De nieuwe tekst luidt:

Bij het opstellen van het wetsvoorstel naar aanleiding van de ontvangen adviezen terzake van het voorontwerp, werden de conclusies bekend van een in opdracht van de provincie Zuid-Holland in 1988 verricht onderzoek naar de bodemgesteldheid van volkstuincomplexen in het Rijnmondgebied.

Van de 59 onderzochte volkstuincomplexen zou één derde op naar alle waarschijnlijkheid verontreinigde gronden zijn gevestigd. Dit is een verontrustende conclusie. Mede geleid op het steeds vaker bekend worden van verontreinigde situaties in het gehele land en op het feit dat deze vorm van recreatie extra kwetsbaar is omdat het vestigen van volkstuincomplexen nogal eens geschiedt op tijdelijk voor dat doel beschikbaar gestelde locaties, is het noodzakelijk geacht in het onderhavige wetsvoorstel regelen voor te stellen, die beogen te voorkomen dat nieuwe volkstuincomplexen op verontreinigde grond worden gevestigd. Daarom dient zich de noodzaak aan voor een preventief beleid ten aanzien van het vestigen van volkstuincomplexen in verband met de aanwezigheid van mogelijke bodemverontreiniging. Om die reden is in hoofdstuk VIII voorgesteld het vestigen van een nieuw volkstuincomplex te binden aan een vergunning van burgemeester en wethouders, welke vergunning pas verleend zal worden na opstelling van een rapport betreffende de mate van verontreiniging van het terrein waarop men voornemens is een volkstuincomplex te vestigen. Indien zulk een rapport met recente gegevens reeds aanwezig is, kan de beslissing om de vergunning al dan niet te verlenen op basis van dit reeds beschikbare rapport worden genomen.

44. In de laatste volzin van de vijfde alinea van paragraaf 8 is de zinsnede «een stuk grond» vervangen door: een klein stuk grond.

45. In de achtste alinea van paragraaf 8 is de laatste volzin «De mogelijkheid zal bezien worden van een regeling waarvan een bijdrage in

de kosten verleend kan worden» vervangen door:

Het ligt in de bedoeling een regeling vast te stellen die het mogelijk maakt een rijksbijdrage te krijgen ten behoeve van het bodemonderzoek in het kader van het vestigen van een volkstuincomplex.

46. In de twaalfde alinea van paragraaf 9 is de zinsnede «die een stimulans vormt voor samenwerking tussen provincie en gemeenten» vervallen.

47. De eenentwintigste alinea van paragraaf 9 is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde: «Het onderhavig voorstel voorziet in de artikelen 41, 42, 43, 44 en 45 in een wettelijke basis als bedoeld in het Structuurschema Openluchtrecreatie en de Tweede Nota Toeristisch Beleid. Op basis van deze regeling zullen eveneens rijksbijdragen aan lagere overheden kunnen worden verstrekt met betrekking tot voorzieningen ten behoeve van de sportvisserij, welke bijdragen thans op grond van de Regeling bijdragen sportvisserij plaatsvinden. De invoering van bovengenoemde regeling betekent uiteraard dat de planningsprocedure openluchtrecreatie en de Regeling bijdragen sportvisserij komt te vervallen.»

De nieuwe tekst luidt:

In het licht van de voorgenomen integratie van de drie «groene» structuurschema's is het geven van een wettelijke basis aan het Structuurschema Openluchtrecreatie in het onderhavige wetsvoorstel niet langer opportuun. Het op te stellen geïntegreerde Structuurschema Landbouw, Natuur en Openluchtrecreatie heeft zijn wettelijke grondslag in artikel 2a van de Wet op de Ruimtelijke Ordening. Het moge overigens duidelijk zijn dat zolang integratie van de drie «groene» structuurschema's nog niet heeft plaatsgevonden het huidige Structuurschema Openluchtrecreatie tot dan van kracht blijft.

Het onderhavige wetsvoorstel voorziet in de artikelen 41, 42, 43 en 44 onder andere in een wettelijke basis voor het Rijksmeerjarenprogramma als bedoeld in het Structuurschema Openluchtrecreatie en de Tweede Nota Toeristisch beleid. Op basis van deze regeling zullen eveneens rijksbijdragen aan lagere

overheden kunnen worden verstrekt met betrekking tot voorzieningen ten behoeve van de sportvisserij, welke bijdragen thans op grond van de Regeling bijdragen sportvisserij plaatsvinden. De invoering van bovengenoemde regeling betekent uiteraard dat de planningsprocedure openluchtrecreatie en de Regeling bijdragen sportvisserij komen te vervallen.

48. In de zesentwintigste alinea van paragraaf 9 is de zinsnede «invloed te hebben» vervangen door: rekening te worden gehouden.

49. In de achtentwintigste alinea van paragraaf 9 is in de zin «De categorieën van de financieren maatregelen en voorzieningen zullen nader omschreven worden, evenals de maximale hoogte van de terzake toe te kennen bijdragen.» toegevoegd na de zinsnede «de maximale hoogte» de zinsnede: van het percentage.

50. In de negentwintigste alinea van paragraaf 9 is in de zin «Voor de maximale hoogte van de bijdrage zal de huidige praktijk een aanknopingspunt bieden.» na de zinsnede «de maximale hoogte» toegevoegd de zinsnede: van het percentage.

51. Aan de eenendertigste alinea van paragraaf 9 is de volgende tekst toegevoegd:

Uit een oogpunt van doelmatigheid is voor deze procedure gekozen. Op deze wijze kan bijvoorbeeld de noodzaak van een bepaald project reeds in een vroeg stadium door het provinciaal bestuur worden gewogen. Voorts kan tevens beoordeeld worden of een bepaald project zich verdraagt met ander provinciaal beleid, bijvoorbeeld op het gebied van de ruimtelijke ordening.

Het wordt aan het provinciaal bestuur overgelaten op welke wijze zij met de gemeenten en recreatieschappen overleggen over de opstelling van de projecten.

52. De tweeëndertigste alinea van paragraaf 9 is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde: «— zonder toestemming niet mag worden begonnen met uitvoering van het te subsidiëren project; — gronden en wateren die gesubsidieerd worden binnen vijf jaar een definitieve recreatiebestemming moeten hebben verkregen;

- goedkeuring nodig zal zijn voor wijziging van de bestemming van de te subsidiëren gronden of wateren voor winning van delfstoffen en voor ingebruikgeving aan derden;
- inkomsten uit verkoop van onroerend goed, zoals delfstoffen, in mindering kunnen worden gebracht op ten behoeve van de inrichting van het recreatieproject te verstrekken bijdragen;
- inkomsten uit verhuur, pacht of enige vorm van ingebruikgeving dienen te worden aangewend ten behoeve van het beheer of onderhoud van de te subsidiëren recreatievoorziening;
- bij voorgenomen vervreemding het goed eerst aan het Rijk te koop dient te worden aangeboden;
- bij vervreemding van het goed naar rato wordt teruggevorderd;
- gesubsidieerde gronden en wateren met het oog op inrichting of maatregelen ten behoeve van openlucht recreatie in enigerlei vorm van langdurige beschikkingsmacht dienen te worden verworven in het algemeen voor de duur van 20 jaar;
- aan gesubsidieerde goederen gedurende 20 jaar geen andere dan een recreatieve bestemming mag worden gegeven;
- het project gedurende 20 jaar behoorlijk dient te worden onderhouden;
- wijzigingen, met name ook betreffende de financiering, gemeld moeten worden en
- bij niet naleving van aan de inrichting van de gronden of wateren gestelde voorwaarden de bijdrage naar rato wordt teruggevorderd».

De nieuwe tekst luidt:

- zonder toestemming niet mag worden begonnen met uitvoering van het te subsidiëren project;
- gronden en wateren die gesubsidieerd worden, dienen binnen vijf jaar een definitieve recreatiebestemming ten algemene nutte moeten hebben gekregen;
- goedkeuring nodig zal zijn voor wijzigingen van de bestemming van het gesubsidieerde voor winning van delfstoffen en voor ingebruikgeving aan derden;
- inkomsten uit verkoop van onroerend goed in mindering kunnen worden gebracht op de ten behoeve van de inrichting van het recreatieproject te verstrekken bijdragen;
- bij voorgenomen vervreemding het onroerend goed eerst aan het rijk

te koop dient te worden aangeboden;

- bij vervreemding van het onroerend goed naar rato wordt teruggevorderd;
- gesubsidieerde gronden en wateren met het oog op inrichting of maatregelen ten behoeve van openlucht recreatie in enigerlei vorm van langdurige beschikkingsmacht dienen te worden verworven in het algemeen voor de duur van 20 jaar;
- aan gesubsidieerde goederen gedurende 20 jaar geen andere dan een recreatieve bestemming ten algemene nutte mag worden gegeven;
- het gesubsidieerde gedurende 20 jaar behoorlijk dient te worden onderhouden;
- wijzigingen gedurende de inrichtingsfase, met name ook betreffende de financiering, gemeld moeten worden en
- bij niet naleving van aan de inrichting van gronden of wateren gestelde voorwaarden de bijdrage naar rato wordt teruggevorderd.

53. De laatste alinea van paragraaf 9 is na de vierendertigste alinea van deze paragraaf geplaatst.

54. In de vijfde alinea van paragraaf 10 is de zinsnede «en een speciale wetswijziging derhalve niet noodzakelijk is» vervallen en is toegevoegd de zin:

Het stelsel van schadevergoeding stemt voorts overeen met dat van de recent tot stand gekomen Monumentenwet (Stb. 1988, 638).

Artikelsgewijze toelichting

55. In de laatste alinea bij artikel 1 is de zinsnede «definities van structuurschema en» vervangen door: een definitie.

56. De toelichting bij artikel 9 (hernummerd tot artikel 10) is gewijzigd.

De oorspronkelijke tekst luidde:

«Hier zij nog opgemerkt dat, alvorens een voordracht voor een algemene maatregel van bestuur houdende regelen in het belang van de hygiëne, de gezondheid en de veiligheid met betrekking tot kampeerterreinen wordt gedaan, de voorlopige adviesraad voor de openlucht recreatie dient te worden gehoord. Er is voor gekozen dit

uitdrukkelijk in artikel 9 te bepalen teneinde het belang van dergelijke regelen voor de openlucht recreatie te onderstrepen. Een vergelijkbare vermelding is opgenomen in artikel 21, derde lid, met betrekking tot dergelijke regelen voor jachthavens. De voordracht voor een algemene maatregel van bestuur wordt gedaan door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Gelet op de verantwoordelijkheid van de eerste onderkenaar van dit wetsvoorstel voor het vaststellen van uitvoeringsbesluiten is het vanzelfsprekend dat de voordracht in overeenstemming met hem geschiedt.»

De nieuwe tekst luidt:

Hier zij nog opgemerkt dat, alvorens een voordracht voor een algemene maatregel van bestuur houdende regelen in het belang van de hygiëne, de gezondheid en de veiligheid met betrekking tot kampeerterreinen wordt gedaan, de Raad voor de openlucht recreatie dient te worden gehoord. De voordracht voor een algemene maatregel van bestuur wordt gedaan door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Gelet op de verantwoordelijkheid van de eerste onderkenaar van dit wetsvoorstel voor het vaststellen van uitvoeringsbesluiten is het vanzelfsprekend dat de voordracht in overeenstemming met hem geschiedt.

57. In de toelichting bij artikelen 22-24 (hernummerd tot 23-24) is de volgende tekst toegevoegd:

Tegen besluiten genomen op grond van artikel 22 en 23 staat beroep open krachtens de Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen (Stb. 1975, 284). Er is onvoldoende aanleiding het beroep op de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer te handhaven, zoals voorzien in de Kampeerwet en zoals ook was voorgesteld in het voorontwerp van wet. De Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen biedt voldoende mogelijkheden om in alle gevallen, ook op korte termijn, voor zover noodzakelijk, het rechterlijk oordeel te vragen.

58. In de toelichting bij artikel 26 is de zinsnede «voor ten minste

zeven maanden dan wel voor onbepaalde tijd» vervangen door: voor onbepaalde tijd dan wel voor ten minste zeven maanden.

59. In de toelichting bij artikel 27 is na de tweede volzin de volgende zin toegevoegd:

Blijft overigens bij een overeenkomst die voor bepaalde tijd is aangegaan, opzegging achterwege, dan houdt deze overeenkomst niet op te bestaan na het verstrijken van de afgesproken termijn, maar wordt de overeenkomst geacht te zijn verlengd voor onbepaalde tijd. Hiermee wordt aangesloten bij het in het Burgerlijk Wetboek neergelegde stelsel van huur en verhuur van woningen en bedrijfsruimten.

60. De toelichting bij de artikelen 37-40 is gewijzigd.

De nieuwe tekst luidt:

Artikelen 37-40

Voor een toelichting op deze artikelen mogen wij verwijzen naar paragraaf 8 van het algemeen gedeelte van deze toelichting. Als voorbeeld van één van de nadere voorschriften die burgemeester en wethouders krachtens artikel 39 kunnen geven, kan bijvoorbeeld gedacht worden aan een bepaalde bewerking van de grond (zoals het toevoegen van kalk) om deze geschikt te maken voor het volkstui- nieren.

61. Aan de toelichting bij artikel 57 (hernummerd tot artikel 56) is de volgende zin toegevoegd: Hier kan nog worden opgemerkt dat detail- punten die ertoe strekken de praktische toepassing van dit artikel en de daarop berustende algemene maatregel van bestuur mogelijk te maken, bij ministeriële regeling zullen worden geregeld.

62. Aan de toelichting bij artikel 58 (hernummerd tot artikel 57) is de volgende tekst toegevoegd:

Voor wat betreft de afstemming van dit artikel tot het voorstel voor een Algemene wet bestuursrecht wordt verwezen naar paragraaf 1.7.10 van deze memorie.

63. Aan de toelichting bij de artikelen 66-67 (hernummerd tot 65-66) is de volgende zin toegevoegd.

Verwacht mag worden dat de in artikel 65 gekozen termijn voor alle betrokkenen, zowel justitiabelen als bestuur, voldoende is om tot aanpassing van de bestaande regel- geving en de daarop berustende besluiten te komen.

64. Toegevoegd is een toelichting bij artikel 67 (nieuw).

De tekst luidt:

Artikel 67

Dit artikel is opgenomen ter voorkoming van het ontstaan van een rechtsvacuüm en strekt ertoe de intrekking van de Kampeerwet naadloos te doen aansluiten bij de inwerkingtreding van die onderdelen van dit wetsvoorstel, welke de Kampeerwet beogen te vervangen.

65. Toegevoegd is een toelichting bij artikel 72 (nieuw).

De tekst luidt:

Artikel 72

Wanneer het wetsvoorstel voor een herziene Gemeentewet kracht van wet krijgt, zullen de daar geregelde bepalingen betreffende bestuursdwang van toepassing zijn. Er bestaat voor de in de wetsvoorstel geregelde onderwerpen geen noodzaak af te wijken van het daar neergelegde regime van bestuurs- dwang.

66. Toegevoegd is een toelichting bij artikel 74 (nieuw). De tekst luidt:

Artikel 74

Dit artikel biedt de mogelijkheid om, indien daartoe aanleiding is, bepaalde onderdelen van de wet op verschillende momenten in werking te doen treden.

67. Toegevoegd is als bijlage bij de memorie van toelichting een transponeringstabel Kampeerwet - wetsvoorstel.